

ЗАВИСТЬ

Живѣха нѣкога въ единъ шуменъ градъ на брѣга на морето двама рибари. Всѣки день тѣ ловѣха риба съ една мрежа, продаваха я на пазаря и паритѣ си раздѣляха по равно.

Веднажъ, когато изтеглиха мрежата отъ най-дълбокото мѣсто на морето, въ лодката се търкулна единъ елмазъ поясенъ отъ зорницата. Голѣмиятъ братъ погълна съ очи свѣтлия камъкъ и се разтрепера. Малкиятъ се наведе и протегна ржка да го разгледа.

— Не посѣгай! — извика голѣмиятъ и го удари по ржката. — Елмазътъ е мой!

— Защо да е твой, — вдигна очи къмъ него малкиятъ братъ, — нали двама го намѣрихме, той ще бѣде на двама ни.

— Лъжешъ, елмазътъ е мой! — още по-силно се разтрепера голѣмиятъ братъ.

Отъ дума на дума, тѣ се скараха, сборичкаха, изтърваха греблата и обърнаха лодката. Като налагаха вода и взеха да се давятъ, при тѣхъ се появи дяволътъ съ две голѣми черни крила и ги попита:

— Искате ли да живѣете още?

— Искаме!

— Ще ви помогна да излѣзете на брѣга, ако ми продадете душитѣ си.

— Вземай ги, само ни спаси! — протегнаха ржце къмъ дявола и двамата братя.

Тогава дяволътъ се спусна къмъ морското дъно, извади потопената лодка съ греблата, помогна имъ да влѣзатъ въ лодката и ги опжти къмъ брѣга. Щомъ излѣзоха на сухо, тѣ вързаха лодката о една върба и тръгнаха като мокри кокошки къмъ града. Накрай града имаше единъ мостъ. Тъкмо при моста ги настигна дяволътъ.

— Чакайте, кжде бързате? — имъ рече той, — нали ми продадохте душитѣ си, искамъ да ви платя.